У перші роковини
смерти М. В. Лисенка

Горять вогні, оселя світлом грає,
Народу тиск, скрізь гомін, тихий сміх,
Немов пташок веселих легка зграя,
Гурти паннів в уборах дорогих.
Музика, спів чарують, лащать вухо
І оплесків зривають буйний грім...
Але душа, душа того не слуха, —
Вона уся в пристанищі сумнім.
Тихо там... Тісно, мов рідні брати,
Лавами скрізь поставали хрести...
Наче життя перебути' сни,
Стеляться сумно кругом тумани.
Сльози важкії жалю та журби
Листя останнє ронять дуби...
Туга, і горе, й німа самота
Тихо схилилися біля хреста.
Чую я стогін в повітрі німім: —
Звуки голосять, ридають над ним.
"Ранком і смерком самотним гуртом
Сумно в'ємося ми тут над хрестом.
Грудьми б'ємося над ним, та дарма!
В серце холоднее вступу нема.
Сльози, і тугу, і ревні жалі
З рідної ми позбирали землі,
Ми принесли їх до батька свого...
Ох! Не знайшли, не знайшли ми його!
Леле, ой леле! І слово, і спів,
Все поринуло в безодню віків.
Думку, і мрію, й святе почуття —
Все поглинуло страшне небуття...

Вітер голосить і плаче туман...
Ні, вже не встане наш віщий Боян!"
Хай плаче дощ, хай вітер стогне, виє,
Хай листя рве з оголених гілок,
Нехай туман жалобою все криє,
Хай не лиша ні згадок, ні думок!
Благословен, благословен без ліку
Той добрий Бог, що дав нам небуття,
Що заковав від вмерлого довіку
Братів його холодне забуття.
Коли життя і жертвенне, й страденне,
Що без жалю братам він віддавав
На боротьбу, на торжище щоденне,
Що для нього і творчість забував,
Коли й воно не заробило шани,
Коли й за нього вдячности нема, —
Хай небуття життя загоїть рани, —
Хай буде тьма! Хай буде вічна тьма!